

tohtis meie teewahi naene Anna aset wõtta ja nõnda linna sõita, et nädala moona siese osta; õhtu sõitis ta niisamuti jälle linnast tagasi, wõdi mõnikord ka mõne killarongiga, kes siis wahimajajese kohal wähe peatas, kuni Anna maha astus. Oma lorda mööda sõitis üks masin oma prabi-wagoniga iga nädal läbi, kes teewahitidele nende ameti tarwituse aegu wälja jagas, nagu määritse õli, tööristu j. n. e. Oli teewahitidel lord midagi teada anda, kas teemeistrile wõdi lähema raudtee-jaama walitsusele, siis kirjutasiwad nad seda ühe paberilehe peale, pistiwad lehe lati oisa lõltsu wähele, andsiwad lähimes wale killarongile märku „tasa sõita“ ja ulatasiwad siis wahi-maja kohal kirja rongijubile lätte.

Nende elu ja amet seoi raudtee äärt mööda ühikutes majakestes on üsna iseäraline: wähe töömu, palju hoolepidamist, raske wastutamine.

Sel tormisel õhtul nüüd, kui meie teewahit Mätas ja tema naene Anna oma magama loysufese kätti lõrwal istusiwad, ei aimanud kumbki, mis õnnetus ja ahaetus neite lähema tunni aja sees osaks oli arwanud. — „Ma pean mis nema, Anna“, ütles Mätas silmi seinakella peale heites; „tunni aja pärast tuleb rong. Ma pean oma tee läbi katsuma; niisugusel õöl kui praegu, on seda lahewõrra tarwis.“ yceid sõnu rääkides, tõusis ta istmelt, wõttis laterna ja pani tule põlema.

Naesel oli küll muret oma mehe pärast, sest et õõ wäga pime ja tormine, aga ta ei lauinnud sõnagi, ta astus mehega uksest wälja ja woatas talle järele, kuni ta laterna tululese wälkumist enam ei näinud. Siis astus ta jälle tuppa tagasi, pani ukse lukku ja istus loysufese kätti lõrwale pingi peale.

Tunni aja järele pidi Märt tagasi jõudma, tal oli hull teed kuni teise teewahi piirini läbi kaisuda, ta pidi wõtmega katsuma, kas kruwid sõid weel lindlad, pidi waatama, kas rööped terwed ja kas tee peal mingit takistust ees ei ole.

Wahete wahel woatas Anna weilese seinakella peale, ta teadis küll, et see waatamine midagi ei aita, aga tal läks aeg wäga igawaks ja süda jäi rahutumaks.

Wiimaks oli ometi juba ligi kolmweerand tundi möödas sest saadik, kui Märt ära läks, nüüd wõis ta iga silmapilk tagasi jõuda. Marutuule hulumine läks ifka teledamaks, lord oli see kuulda, kui pikke müristamine, mis maja seinad pörruma paari, lord jälle kui laugelt lähinewa rongi mürin. Anna teadis, et see rongi mürin ei wõinud olla, sest nüüd rongi weel tulemas ei olnud, ammugi mitte sealt lõltsest, kust torm puhkus. Ja ometi! naene karras püsti hirmu pärast, kui ta pörrandut jalge all tundis wärisema — üks rong lähines hirmus kange kiirusega.

Anna rutas uksest wälja. Õõ oli lottypime, ei mingit walgust, ei õhtegi rongi laternat näha, ja ometi wuras rong oma mürinaga ja kolnaga kiireste lähemale, et maarind pörrus — ja nüüd libutas pime määratu must kogu teleda kiirusega sealt mööda, otsekui oleks tondid raudteed sõitmas. Arakohkunud Anna ei jõudnud hirmulisa tagasi suruda.

Lähemal silmapilgul täitis uus hirm ja jäledus tema südant, sest häbitielt mõistis ta ära, mis see imelik nähtus, see haruldane sõit ilma masina wileta, ilma laterna tuleta tähendab: see ei wõinud muud olla kui wagonite kogu, mida tormi-tuul teise jaama juurest liikuma pannud ja nüüd tagasi järele puhkudes ifka edasi libutanud.

Oma mehe suust oli Anna mitmest juhtumiseft kuulnud, kuidas kange tuul omapead oli wagonid sõitma pannud, talle tuli nimelt üks jutustus selgeste meelde, et marutuul lord terve rongi tähja wagonid sõitma pannud, et need oma sõidu peal ühe juure raske rautatud wärawa ühe jaama juures kange hooga läbi murdunud ja ifka edasi libutanud, kuni nad wastutulewa rongiga hirmsaste kokku pörrkanud.

Ja kus oli nüüd tema mees? Küllap ta nüüd tagasi tulemas pidi olema ja nõnda selle teleda rongile otse wastu tulema. Kuid ta kange tuule pärast wagonide tulekut ei märganud — mis siis? Siis oli ta sadunud!

Muuta seisid waene hirmunud naene ja kuulutas. Aga midagi ei olnud kuulda, muud kui maarutuule lõõtsumist.

Aga nüüd lõlas hese kellalõõkide helin läbi õõpimeduse: